

นวนิยายไทย

ตุ๊กตามนุษย์ • ศรีฟ้า ลดาวัลย์

พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒ : สำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์ พ.ศ. ๒๕๓๓, พ.ศ. ๒๕๓๕

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๓๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ศรีฟ้า ลดาวัลย์.

ตุ๊กตามนุษย์๑--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๖๒๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-646-6

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชณ์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เศตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘ตุ๊กตามนุษย์’ เป็นผลงานอันแสดงให้เห็นถึงอัจฉริยภาพของผู้เขียนที่มองสังคมได้เฉียบขาด สังคมซึ่งรูปแบบและกฎเกณฑ์บีบบังคับคนไว้ไม่ต่างจากตุ๊กตา...ไร้ความรู้สึก...ตกอยู่ในฐานะผู้ด้อยกว่า มีแต่ถูกควบคุมโดยเจ้าของตลอดเวลา

สังคมดังกล่าวปล่อยให้ลูกเป็นตุ๊กตาของพ่อแม่ ภรรยาเป็นตุ๊กตาของสามี นั่นคือผู้อ่อนแอตกเป็นเบี้ยล่างของฝ่ายที่แข็งแกร่งกว่า

เป็นตุ๊กตาแล้วจะทำอะไรได้! นอกจากปล่อยให้เจ้าของอุ้มชูทะนุถนอมเมื่อเขารักใคร่เอ็นดู หรือเหวี่ยงโครมลงในคราวหมั่นไส้ ก็ยอมปราศจากการตอบโต้กลับไปเสียทุกครั้ง

ศรีฟ้า ลดาวัลย์ สร้างตุ๊กตามนุษย์ ขึ้นหลากหลายในเรื่องนี้ ดังที่เราพบ...เราเห็น รอบๆ ตัว จากอดีตมาจนบัดนี้ อย่างที่หากไม่เปลี่ยนทัศนคติกันเสียใหม่ สังคมล้วนจะเต็มไปด้วยตุ๊กตาหุ่นยนต์มากมาย ผู้ไร้ซึ่งหัวใจมันสมอง และไม่รู้จักว่าชีวิต อนาคต ที่กำหนดได้ด้วยอิสระ เสรีภาพของตัวเองมีอยู่ที่ใดบ้างบนโลกใบนี้

ตึกตามนุษย์

ศรีฟ้า ลดาวัลย์

เข้ามีดเฟ็งจะ ๖.๓๐ นาฬิกา

ถนนสายบางนา-ตราดขณะนั้นสงบเงียบ ท้องฟ้าเฟ็งสว่าง หมอกบางๆ ลอยอ้อยอิ่งอยู่เหนือท้องทุ่งสองข้างทาง เพราะเป็นช่วงกลางฤดูหนาว

มีเสียงแหวกความเงียบดังกระหึ่มมาแต่ไกล เจ้าของเสียงคือรถยนต์ สีแดงสดแบบหลังคาลู่ลม เหมาะสำหรับประลองความเร็ว

และขณะนั้นผู้ขับก็กำลัง 'ซิ่ง' มาตามถนนอย่างคะนองและด้วยความมั่นใจในอารมณ์เพราะทั้งเพื่อนนักซิ่งหลายคนไว้ข้างหลังไกลลิบ...

เขามองเห็นรถจักรยานยนต์อยู่ข้างหน้าไกลๆ แล้ว แต่ไม่ได้สนใจระวัง เพราะเห็นวาร์ดคันนั้นขับซัดซัดๆ ไม่ได้เกาะกะขวางทางอะไร

เขากำลังจะผ่านวืด...

พริบตาเดียวแท่ง ที่รถจักรยานยนต์คันนั้นปั่นดอกนอกทาง พริบตาเดียวแท่ง...เขาเองแทบจะไม่ทันรู้สึกตัวด้วยซ้ำไป...

เห็นภาพรถจักรยานยนต์คันนั้นกระเด็นไปทางหนึ่ง ผู้ชายคนขับซิ่งพุ่งไปทางหนึ่ง และผู้หญิงที่ซ้อนท้ายมาพุ่งลงไปในริมถนน พร้อมกับเสียงกึกก้อง กัมปนาทลอดเข้ามาในรถซึ่งปิดกระจกแน่น

รถยนต์ของเขาถลาและหมุนไปกลางถนน

เสียงรถยนต์หลายคนทีไล่หลังกมาเบรกกันเอี้ยต้อตตั้งลั่นเป็นทอดๆ แล้วผู้คนจากรถหลายคนก็วิ่งลงมาดูเหตุการณ์ ดูผู้บาดเจ็บ บางคนก็วิ่งเข้ามาหาหาเด็กหนุ่มคนขับรถยนต์สีแดงซึ่งนั่งหน้าซัด ใจสั่น ตัวสั่นด้วยความตกใจและหวาดกลัว จนกระทั่งแข่งซาอ่อนลงจากรถไม่ไหว

พลเมืองสี่สามสี่คนเข้าอุ้มชายหญิงเคราะห์ร้าย ผู้ชายสิ้นสติไม่รู้ตัว มีคนร้องอุทานว่า

“ตายแล้วมั้ง เลือดท่วมตัวแบบนี้”

ส่วนผู้หญิงส่งเสียงครางออกมาจากลำคอเบาๆ...

“เอาไง...เอาไง จะเอาขึ้นรถคันไหน...”

เจ้าของรถสี่ห้าคันที่ ‘ซิ่ง’ ตามกันมาต่างเงี้ยวกริบ แล้วคนหนึ่งก็ว่า

“ขึ้นรถไอ้วิชนะแหละ...เฮ้ย...วิช...รถเป็นอะไรหรือเปล่า”

“ช้า...ช้า...” ‘ไอ้วิช’ เสียงสั้น มือสั้น พุดไม่ออก เลือดและร่างอันอ่อนปวกเปียกยับเยินของสองหญิงชายทำให้เขากำลังจะเป็นลม

ผู้ชายวัยกลางคนคนหนึ่ง มองดูเด็กหนุ่มที่ซออริอย่างหมั่นไส้แกมสมเพช แล้วก็กวาดสายตามองกลุ่มนักซิ่งทั้งหลาย

“ต้องขอยืมรถพวกคุณนะแหละ ส่วนคุณ...” เขาพยักหน้าไปทางเด็กหนุ่มวิช “คุณต้องรออยู่นั่นจนกว่าตำรวจจะมา”

พวกเด็กหนุ่มก็เอียงกัน เพราะใครก็ไม่อยากให้การประอะเปื้อน ชายหนุ่มจึงเอ็ดเอวว่า

“มีมธุษยธรรมกันบ้างซี้คุณ คนกำลังจะตายหาอยู่แล้วนา...”

นั่นแหละ คนหนึ่งจึงพุดอ่อยๆ ว่า

“ไปรถผมก็ได้ แต่...คุณซ้บรถเป็นไหม”

“เฮ้ย...ผมซ้บให้ก็ได้ ที่ยั้งล่ะก็...มืออ่อน ดินอ่อนกันหมด...เอาคนเจ็บขึ้นได้แล้วครับ เบาๆ น้อยๆ...คุณสองคนกรุณาไปด้วยนะครับ...” เขาบอกคนอุ้มคนเจ็บ

เด็กหนุ่มเจ้าของรถหันมาชวนเพื่อนคนหนึ่ง

“เฮ้ย...ไอ้ตุ้...มึงซ้บรถตามไปเป็นเพื่อนกูหน่อย”

นักซิ่งห้าเหลืออีกสาม ยังคงยืนอยู่กับเพื่อนข้างรถ

“เฮ้ย...แล้วนี่ไอ้วิชมันจะติดคุกไหมนี่”

“เฮ้ย...ทำใจกันดีวะ”

แต่ละคนอายุเพิ่ง ๑๕-๑๖ ยังไม่เคยมีประสบการณ์ได้แต่ตกใจกลัวรถยนต์คันอื่นซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องต่างทยอยผละไป เหลือแต่ชาวบ้านแถวนั้น ๗-๘ คนยังคงจับกลุ่ม และช่วยกันคุมเชิงเด็กหนุ่มวิชเอาไว้เพื่อรอตำรวจ

“เฮ้ย...ไปกันดีกว่า ไปบอกพ่อแม่ไอ้วิชมัน” คนหนึ่งเพิ่งนึกขึ้นมาได้

“เออ...จริงซี...”

เด็กหนุ่มมิชถลันพรวดออกมาจากรถ ตัวสั่น

“อย่าไปกันหมด...อยู่เป็นเพื่อนข้าม้ง...”

“มึงอยู่กับไอ้วิช ไ้ยค์”

“เฮ้ยไม่ได้ กูต้องรีบกลับ เดี่ยวพ่อแม่กูตา”

“ข้าก็ต้องรีบกลับเหมือนกัน” คนที่สามพูดบ้าง

“ไอ้ห...ไอ้วิชมันแอ็คซิเด็นท์ ตาได้ยังไงกันวะ จังกูอยู่เป็นเพื่อนมันเอง เอ็งสองคนรีบไปแวะบอกพ่อแม่ไอ้วิช ให้รีบมาเร็วๆ...”

เมื่อรถสองคันของเด็กหนุ่มทั้งสองขับตามกันมาถึงบ้านบิดามารดานายวิช หรือปวิชนั้น ประवालพ่อของปวิชกำลังจะออกไปบริษัทรับเหมาก่อสร้างของเขา เขาขึ้นไปนั่งบนรถเรียบริ่อยแล้ว แต่พ่อคนสวนเปิดประตูรั้วบ้านรถของเพื่อนลูกชายก็เลี้ยวปราดเข้ามาขวางหน้า ยศกระโดดออกมาจากรถตะโกนบอกพ่อเพื่อนว่า

“คุณพ่อครับ วิชขับรถชนมอเตอร์ไซค์ครับ”

ประवालเปิดประตูรถถลันออกมา แม่ของปวิชอยู่ในห้องรับแขก ได้ยินเสียงเพื่อนลูกชายก็วิ่งออกมาจากในห้อง กระโจนพรวดเดียวถึงรถยนต์...ร้องไว้ด ขณะที่ประवालลละล้าลสะลักถามว่า

“ที่ไหน...ปวิชเป็นยังไงบ้าง ตอนนีंपวิชอยู่ที่ไหน”

“อยู่เกือบถึงทางแยกบางบ่อครับ ไอ้วิชยังอยู่ที่นั่น คุณพ่อคุณแม่รีบไปเถอะครับ มีคนเจ็บด้วยครับ”

แล้วศกก็กระโดดขึ้นรถถอยหลังให้ ประवालกระโจนขึ้นรถประจำที่คนขับ นवलวรรณวิ่งตามขึ้นไปนั่งข้างๆ สามี...

จากหัวหมากออกถนนพัฒนาการ ระยะทางไกลไม่ใช่ช้อย หัวใจของพ่อแม่ผู้รักลูกดูเหมือนจะแล่นโลดไปก่อน แม่นั้นสันไปทั้งตัว มือกำแน่น

“วิชจะติดคุกไหมคุณ”

“เหลวไหล เรื่องยังงี้ตกลงกับคุณกรณีได้หรอกนะ แล้วก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครผิดใครถูก”

“รถยนต์ชนรถมอเตอร์ไซค์...” นวลวรรณครางเบาๆ...นึกเห็นภาพลูกชาย
ขับรถแข่งกันไปตามถนนกับพวกเพื่อนๆ เวลามีคนมาเล่าให้หล่อนฟังถึงลูกชาย
กับรถซึ่งแต่งเสียแปลกประหลาด หล่อนมักหัวเราะอย่างเอ็นดู

‘แพชั่นของเขา’

บางทีก็ปรารภเชิงโอ้อวดความทันสมัยของลูกชาย

‘โอ๊ย...ไปดูรถเขาซี เขาแต่งเสียเอิกเกริกทีเดียว บางอย่างพ่อเขาต้อง
ฝากคนซื้อจากเมืองนอกมาให้ ในเมืองไทยไม่มี พ่อเขาก็ช่างตามใจลูกชาย
อย่างว่าแหละ...ลูกชายคนเล็ก หัวแก้วหัวแหวน’

หล่อนนั่งใจเต้นระทึกที่มาตลอดทาง จนกระทั่งถึงที่เกิดเหตุ ใจหายวูบ
เมื่อไม่เห็นรถสีแดงของลูกชาย เห็นแต่รอยเลือดกับมอเตอร์ไซค์ และชาว-
บ้านห้าหกคนซึ่งยังนั่งๆ ยืนๆ อยู่แถวริมถนน

ประवालชะลอรถหยุดริมทาง ลงไปถามชาวบ้านว่า

“เขาไปไหนกันหมดครับ”

“คนขับรถเระะครับ ตำรวจเขาเอาไปสถานีตำรวจแล้วครับ”

* * *

สองคนผิวเมียตามไปถึงสถานีตำรวจ พบลูกชายนั่งจ้องอยู่บนเก้าอี้
หน้าโต๊ะนายร้อยเวร นวลวรรณปราดเข้ากอดรับขวัญลูกชาย

“วิช...วิช...เป็นยังไงบ้างลูก”

สีหน้าปวิชค่อยดีขึ้นเล็กน้อย นายร้อยเวรถามว่า

“คุณเป็นพ่อแม่ นายปวิชหรือครับ เชิญนั่ง”

“คดีเป็นยังไงบ้างครับ ใครผิดใครถูก คนขี่มอเตอร์ไซค์เป็นยังไงบ้าง”

ประवालถามขณะลงนั่ง

“ลูกชายคุณขับรถโดยประมาทครับ มีชาวบ้านกับรถยนต์ที่ขับตามมา
เป็นพยานหลายราย”

“แล้วยังไงคะ แล้วจะต้องใช้ค่าเสียหายเท่าไร หรือยังไงคะ ขอให้
ช่วยกรุณาด้วยเถอะคะ แยกังเด็ก”

นายร้อยเวรยิ้มเล็กน้อย พูดเหมือนตำหนิว่า

“ใช่ครับ...อายุยังมีใบอนุญาตขับขีไม่ได้ด้วย ความจริงไม่น่าปล่อยให้ขับรถเลยนะครับ”

“ผมจะต้องทำอย่างไรบ้างครับ จะขอประกันตัวลูกชายผมกลับบ้านก่อนได้ไหมครับ”

“ต้องรอเจ้าทุกข์ก่อนครับ ยังไม่ทราบว่าคุณเจ็บสองคนเป็นอย่างไรบ้าง ถ้าไม่ถึงกับเสียชีวิตก็ตกลงกับเจ้าทุกข์ได้เกี่ยวกับค่ารักษาพยาบาลและทำขวัญ”

“ดิฉันยินดีเสียให้ค่ะ ไม่ว่าเท่าไรๆ” คนเป็นแม่รีบพูด นายร้อยเวรมองดูตุ้มหูเพชรลูกเม็ดแข็ง สองประกายลือแฉดดูวาววับ กับแหวนเพชรเม็ดโตประดับนิ้วนางซ้าย แล้วก็ยิ้มอีก

“ขอโทษเถอะครับ ผมอยากขอพบสารวัตรใหญ่สักหน่อยได้ไหมครับ”

นายร้อยเวรออกจะชินเสียแล้วกับการที่ผู้ต้องหาหรือญาติมิตรของผู้ต้องหาขอพบ ‘ผู้ใหญ่’ กว่าตน

“เชิญครับ...หุ้...พาเข้าไปหาท่านซี”

ประवालหายเข้าไปในห้องสารวัตรใหญ่ นवलวรรณโอบไหล่ลูกชายกอดเบาๆ ให้กำลังใจ นัยน์ตามีความหวังแจ่มใสขึ้นทั้งแม่และลูกระหว่างเฝ้ารอ

ค่อนข้างนาน ผู้เป็นพ่อจึงได้ผลักบังตาเดินออกมา หน้าตาไม่แสดงความรู้สึกหรืออารมณ์ใดๆ นवलวรรณถาม

“ท่านว่าไงบ้างคุณ”

“ใจเย็นๆ เอะ รอให้เจ้าทุกข์เขามาเสียก่อน”

ภรรยาถอนหายใจ

“เมื่อไหร่จะมาเสียที เขาเจ็บทั้งสองคนไม่ใช่รีคะ แล้วจะมาได้ยังไงกันล่ะคะ” หล่อนถามนายร้อยเวร เขาตอบว่า

“ญาติมิตรของเจ้าทุกข์คงมีครับ คนที่พาไปโรงพยาบาลเขาคงตามหาตัวให้หรือครับ”

การรอคอยสำหรับเหตุการณ์อย่างนี้ย่อมทำให้เกิดความรู้สึกกระวนกระวาย...จะตามไปดูให้แน่ก็ไม่ว่าว่าเขาพากันไปโรงพยาบาลไหน...ประवालได้แต่สูบบุหรี่มวนแล้วมวนเล่า ขณะที่นवलวรรณเฝ้าแต่ซักถึงอาการคนเจ็บ ส่วน

ปวิชนั่งเงียบกริบ ไม่กล้าบอกพ่อแม่ว่าผู้ชายคนขับขี้นั้น...สงสัยจะตาย

เกือบเที่ยง รถยนต์สองคันจึงได้วิ่งเข้ามาในบริเวณโรงพัก คันนำหน้าคือรถซึ่งประดับประดาตกแต่งเต็มทิวของเพื่อนปวิช ส่วนคันตามหลังเป็นรถไฟล์ครุ่นเก่า เก่าทั้งรุ่นและสภาพของรถ

ปวิชเพิ่มพ้ำว่า

“ไอ้โย่งมาแล้ว”

คนขับรถยนต์โย่งไม่ใช่นายโย่ง หากแต่เป็นชายพลเมืองดี ผู้อาสาขับรถไปส่ง ตระเวนหาโรงพยาบาล แล้วก็ช่วยตามหาญาติให้คนเจ็บสองผิวเมียเขาเดินนำหน้าขึ้นมานอนสถานีตำรวจ บอกนายร้อยเร็วว่า

“แย่ครับ หมอต กว่าจะหาโรงพยาบาลได้...”

เขาตวัดตาไปทางปวิชนิดหนึ่ง

“...เคราะห์ร้ายมาก...ผู้ชายตายเสียแล้ว ส่วนผู้หญิงอาการหนัก...คุณผู้ชายคนนี้เป็นพี่เขยของคุณดวงเดือนเจ้าทุกข์ครับ”

เด็กหนุ่มผู้ตกเป็นผู้ต้องหา ไม่รู้ถึงความแตกต่างระหว่างการตายหรือไม่ตายของเจ้าทุกข์ จึงเพียงแต่ตกใจที่เป็นต้นเหตุให้คนตาย

ทว่าพ่อกับแม่ของเขารู้

นวลวรรณมีที่ท่าเหมือนจะเป็นลม กอดลูกชายไว้แน่น นึกถึงภาพลูกชายต้องโทษคุมขัง ทำให้หล่อนต้องยกมืออีกข้างหนึ่งปิดปากไม่ให้ร้องคร่ำครวญออกมา...

ประวาลมีสีหน้าซีดเผือดลงทันที...

...คดีของลูกชาย กลายเป็นคดีอาญา...

ภายในหูของเขาคืออ้ออึ้ง ขณะมองสบหน้าพี่เขยเจ้าทุกข์...ผู้ชายร่างสูงผอม หน้าตาบอกลักษณะว่าไม่ยอมเป็นเบี้ยล่างใครง่าย ๆ...เขามีอาชีพเป็นทนาย

๒

“ที่จริงถ้าน้องภรรยาของผมกับสามีของเขาเพียงแต่บาดเจ็บสาหัส เราก็อาจตกลงกันได้ง่าย คือยุติกันเพียงแค่สถานีตำรวจแค่นี้ แต่เมื่อมีการตาย มันก็กลายเป็นคดีอาญา เรารอมขอมกันเองไม่ได้เพราะเรื่องมันต้องถึงศาล”

เดชนักกล่าวกับบิดามารดาของผู้ต้องหา ทำให้นวนวรรณกับปวิชแทบจะสั่นด้วยความกลัว ประมวลไม่ตกใจเท่าลูกเมีย เขากล่าวกับเดชนั่ว่า

“ลูกชายผมเพิ่งอายุ ๑๕ ยังนับว่าเป็นผู้เยาว์ ผมขอรับผิดชอบทุกอย่าง ผมขอชดใช้ค่าเสียหาย ค่าทำขวัญให้กับภรรยาของผู้ตาย ถึงแม้คดีจะต้องถึงศาลก็ตาม”

ประมวลรู้ว่าถึงแม้คดีจะถึงศาล หากฝ่ายเจ้าทุกข์ยอมรับค่าชดใช้และค่าทำขวัญ ไม่รวมเป็นเจ้าทุกข์กับอัยการฟ้องร้องเอาความผิด ก็มีทางที่ศาลจะลดหย่อนเพียงรอการลงอาญา

“ภรรยาของผู้ตายเองก็ยังไม่ทราบเลยว่าจะเป็นอย่างนี้หรือตาย” เดชนัพูดขำๆ

ประมวลแสดงท่าที่ร้อนใจ ถามว่า

“อยู่โรงพยาบาลไหนครับ...เอาอย่างนี้ได้ไหมครับท่านสารวัตร...”

ประมวลมองดูสารวัตรใหญ่กับสารวัตรสอบสวนผู้นั่งอยู่ด้วยกันหลังโต๊ะทำงาน

“ท่านจะกรุณาให้ผมประกันตัวลูกชายผมได้ไหมครับ”

สารวัตรใหญ่มองดูบิดาผู้ต้องหาอย่างเกรงใจ

“เห็นจะต้องรอผู้บาดเจ็บอีกรายหนึ่งเสียก่อนครับ มีรายงานว่าอาการหนักมาก”

“ถ้าอย่างนั้น...ลูกอยู่ที่นี่ก่อน ปวิช พ่อกับแม่จะไปเยี่ยมอาการคนเจ็บ”
ปวิชกลืนน้ำลายลงคอ ฝืนพยักหน้าแต่หน้าซีดจนเกือบขาว นวนวรรณ

จับมือลูกชายไว้แน่น

“คุณไปคนเดียวเถอะ ฉันจะอยู่เป็นเพื่อนลูก”

“งั้นก็ตามใจ ประเดี๋ยวฉันจะกลับมา จะแวะเอาโดนัทที่ตินมาประกันลูกด้วย”

เขาลูบหัวลูกชายเบาๆ กล่าวกับเดชนั้นว่า

“กรุณาพาผมไปเยี่ยมคนเจ็บหน่อยเถอะครับ ไปรถผมก็แล้วกัน... อีกลักครู่ ผมจะกลับมาประกันตัวลูกชายผม ผมหวังว่าจะได้รับความกรุณานะครับ”

ประวาลยังไม่พูดอะไรกับเดชนั้นมากไปกว่าซักถามถึงเรื่องราวของสามี ภรรยาผู้ตายและบาดเจ็บ

“ภรรยาผมมีน้องสาวคนเดียวคือดวงเดือน ที่เป็นภรรยาอนันต์คนตาย แยกยังไม่รู้เลยว่าสามีแก่ตายแล้ว เพราะตัวแกเองก็หมดสติไปเหมือนกัน น่าสงสารมาก... “ดวงเดือนกำลังท้องลูกคนแรก เขาเพิ่งแต่งงานกัน ยังไม่ถึงสองปีดีเลย เป็นครู่ด้วยกันทั้งคู่” เดชนั้นพูดด้วยเสียงเครียดๆ

“ผมเสียใจจริงๆ เสียใจเหลือเกิน”

“คนเรามักจะเสียใจภายหลังเหตุเกิดขึ้นแล้วแทนที่จะระวังเอาไว้ก่อน ความจริงลูกชายคุณอายุขนาดนี้ ไบอัญญาตขับซิ่งรถยนต์ก็ยังไม่ มี แล้วยังขับรถซิ่ง นับว่าประมาทมาก”

“ครับ ถ้าอยากตำหนิก็ตำหนิเถอะครับ ผมก็เหมือนพ่อแม่ทั้งหลาย นะแหละ มีแต่เงิน แต่ไม่สู้จะมีเวลาให้ลูกเท่าไรหรอก”

“ลูกคุณอาจจะถูกส่งเข้าสถานกักกันเด็กผู้ชายก็ได้ ถ้าอายุเขาแค่ ๑๕ จริงๆ” เดชนั้นว่า

“ผมหวังในความกรุณาของคุณ คุณเป็นทนายความเอง คงจะมีทางช่วยลูกผมได้บ้าง”

ประวาลพยายามบังคับมือที่กุมพวงมาลัยรถไม่ให้สั่น เขาคงทนไม่ได้ ถ้าลูกชายเพียงหนึ่งในสอง มิหนำซ้ำเป็นลูกชายคนเล็กสุดที่รัก จะต้องเข้าไปปรับโทษกักกันอย่างนั้น โดยเฉพาะภรรยาของเขา หล่อนคงมีอาการ

หนักกว่าเขาหลายเท่า

“ถึงอย่างไร อัยการเขาก็ต้องฟ้อง เอาไว้ถึงเวลานั้นจริงๆ ค่อยปรึกษากัน แต่มันไม่ได้อยู่ที่ผมคนเดียวหรอกนะ มันอยู่ที่พี่สาวของเขา เมียของผมมากกว่าผม น้องสาวคนเดียวของเขาเสียด้วย”

เดชน์พูดต่อไปว่า

“เอาไว้ดูอาการของดวงเดือนเสียก่อน หากเขาปลอดภัยพร้อมทั้งลูกในท้อง และถ้าคุณนินดีจ่ายค่าทำขวัญให้เขาคุ่มกับการสูญเสีย เขาคงยอมผ่อนปรนรับค่าทำขวัญ เมื่อเป็นเช่นนั้น ศาลก็คงปรานีลูกชายคุณ”

เขาพูดเรื่อยๆ ด้วยอาการเรื่อยๆ เหมือนไม่ยินดียินร้าย แต่ประจวบรู้ว่า มีลักษณะชู่อยู่ในความเรียบเรื่อนั้น

...ช่างเถอะ ถึงทีของมันแล้ว...คนอย่างเขารูดีถึงที่ที่ต้องทุ้ม และที่ที่ต้องกอบโกยมาแต่ไหนแต่ไร มิฉะนั้นคงไม่มีหลักฐานมันคงขึ้นมาได้ถึงขนาดนี้...

ประจวบขับรถเข้าไปในโรงพยาบาลเอกชนซึ่งกำลังมีชื่อเสียงว่าบริการดี เครื่องมือทันสมัย ทว่าในขณะที่เดียวกันก็แพงจับใจ

ผู้พาคคนเจ็บมาคือพลเมืองตีนายนั้น หลังจากซักถามเด็กหนุ่มเจ้าของรถแล้วว่าผู้ต้องหาเป็นลูกใคร พ่อแม่มีฐานะเพียงใด แล้วจึงอ้างเอานายประจวบ จุนวงศ์วณิช เป็นเจ้าของไข้

เดชน์พาประจวบขึ้นบันไดไปยังชั้นสอง ซึ่งเป็นชั้นของห้องฉุกเฉิน ชั้นนี้เงียบเชียบ ไม่มีหมอ พยาบาล และคนไข้ร่วนวายเข้าออกอย่างชั้นล่าง ตรงเคาน์เตอร์มีพยาบาลอยู่คนเดียว

“เอ๊ะ...ภรรยาผมหายไปไหน ผมบอกให้เขาคอยผม หรือว่า...” เดชน์รีบเดินตรงไปยังเคาน์เตอร์ “คุณครับ คนเจ็บต้องแก่ที่โดนรถชนเป็นอย่างไรบ้าง ญาติของแกที่คอยอยู่หน้าห้องไม่ทราบหายไปไหน”

“นางดวงเดือน เอนกโพบูลย์ ไข่มุขคะ...เสียชีวิตแล้วคะ พอดีเด็กคลอดออกมาพอดี ตอนนี้ศพนางดวงเดือนอยู่ห้องเย็น ส่วนเด็กอ่อนแอมมากคะ ต้องเอาเข้าตู้กระจกไว้ก่อน อยู่ชั้นสามคะ”

เดชน์หันมามองหน้าประवाल ประवालพึมพำว่า

“ผมเสียใจด้วยครับ”

“ผมเองก็เสียใจกับคุณเหมือนกัน แล้วนี่ถ้าเด็กรอดมาได้ แกก็ต้องเป็นเด็กกำพร้าตั้งแต่เกิด มันค่อนข้างทารุณเหลือเกินนะครับสำหรับชีวิตชีวิตหนึ่ง”

เวลานี้ถ้าประवालจะทูนหัวให้อะไรกับใครได้ เพื่อผลอย่างเดียวคือให้ลูกรอดพ้นคุก เขาเป็นทูนหัวให้ทุกอย่าง...เขาจึงหลุดปากออกมาว่า

“ผมจะอุปการะแกเอง”

เดชน์ไม่ตอบ รีบเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสาม ที่จริงตึกสูง ๖ ชั้นแบบนี้มีลิฟต์ถึงสองห้องใหญ่ๆ แต่การเดินขึ้นลงแค่ชั้นเดียวย่อมเร็วกว่ารอลิฟต์

ห้องโถงชั้นสามค่อนข้างคึกคัก เพราะห้องคลอดและห้องเด็กอยู่ชั้นนี้ ม้านั่งและเก้าอี้เกือบทุกตัวมีคนนั่ง เดชน์เห็นภรรยาของเขาเพิ่งเดินมาจากทางด้านขวาสุด มีผู้หญิงสองคนเดินมาด้วยกันกับหล่อน สตรีทั้งสองคืออาจารย์ใหญ่โรงเรียนที่ดวงเดือนสอนอยู่ กับครูน้อยเพื่อนสนิทของดวงเดือน ลัดดาภรรยาของเขาร้องไห้จนตาบวม

“พี่เดชน์...ยายเดือนตายแล้ว...” หล่อนบอกลางสะอื้นเฮือกๆ ขึ้นมาอีก

“พี่รู้แล้ว แล้วหลานล่ะ...” เดชน์ว่า

“อยู่ในตู้ในห้องเด็กโน่นแหละ แล้วนี่...นี่จะทำยังไงกันต่อไป”

นัยน์ตาลัดดาเหลือบมองผู้ชายข้างๆ สามี่ เข้าใจว่าเขาเป็นคนขับรถยนต์ชนมอเตอร์ไซค์น้องเขยกับน้องสาวของหล่อน

“นี่คุณประवालเป็นพ่อของเด็กคนขับรถยนต์...นั่นอาจารย์ใหญ่กับคุณสมสิริเพื่อนครูของดวงเดือน”

“ผมเสียใจจริงๆ ครับ เสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น ตอนนี้อยู่กับผมก็ยังมีอยู่ที่สถานีตำรวจ ผมขอรับผิดชอบทุกอย่างแทนลูก ทั้งเรื่องงานศพตลอดจนเรื่องอื่นๆ”

ลัดดายังคงซบหน้าตาสะอึกสะอื้น อาจารย์ใหญ่ซึ่งเป็นผู้ใหญ่วัยเกือบห้าสิบ จึงกล่าวเตือนสติว่า

“ตอนนี้ควรจัดการเรื่องศพก่อนนะคะ เรื่องแรกก็คือ รตน้ำ ตั้งศพ ซึ่งต้องติดต่อกับทางวัด”

“ผมจะไปจัดการให้เรียบร้อย...เอาวัดที่ไม่ห่างจากโรงเรียนนัก เพราะเพื่อนฝูงของอนันต์กับดวงเดือนส่วนมากเป็นครูทั้งนั้น...สัก ๓-๔ โมง ผมจะโทรศัพท์ไปเรียนให้อาจารย์ทราบนะครับว่ารตน้ำที่ไหน เวลาอะไร...ลัดดาเธอจะไปกับพี่หรือจะกลับบ้านก่อน”

“กลับบ้านดีกว่าคะ เป็นห่วงลูก ทั้งแกไว้กับคนใช้ตั้งแต่เช้า”

อาจารย์ใหญ่ว่า

“ดิฉันขับรถมาเอง เตียวดิฉันแวะส่งคุณลัดดาเลยก็ได้คะ”

“ไม่มีใครคิดจะเดินกลับไปดูชีวิตอันริบหรี่ของทารกผู้มีกรรมติดตัวมาตั้งแต่ถือกำเนิด...เพราะต่างคนต่างมัวแต่ห่วงอย่างอื่นที่สำคัญและจำเป็นกว่า ลัดดาห่วงลูกเล็กๆ สองคน อาจารย์ใหญ่และครูน้อยห่วงหน้าที่ที่ละมาชั่วคราว ปรวาลห่วงลูกเมียของเขายังแกร่วอยู่โรงพัก เดชนี่ห่วงหลายอย่างเพราะยังมีอีกหลายเรื่องซึ่งเขาจะต้องจัดการ...”

“เรื่องงานศพ ผมขอให้คุณเดชนี่จัดการไปตามแต่จะเห็นสมควร ตอนนี้ผมขอกลับไปบ้านเอาโฉนด และขอโทรศัพท์ถึงผู้ใหญ่เกี่ยวกับเรื่องประกันตัวลูกชายผมก่อนนะครับ คุณเดชนี่เห็นจะต้องดิตรลไปกับผมสักพัก คงไม่นานหรอกครับ”

ประวาลกล่าวกับเดชนี่เมื่อลงมาถึงรถยนต์ เดชนี่ไม่ปฏิเสธ เพราะก่อนอื่นเขาจะต้องได้เงินค่าทำศพจากประวาลเป็นประการแรก ประวาลขับรถจากโรงพยาบาลถึงบ้านหัวหมากเพียงยี่สิบนาที บ้านในสมัยปัจจุบัน แม้จะเป็นบ้านเศรษฐีก็มักขาดลูกจ้างบริวาร คฤหาสน์อันโอโถงบางหลังจึงดูเงียบ-เชียบ แต่บ้านของประวาลมีผู้คนคึกคัก วิ่งออกมาต้อนรับหน้าเจ้านายกันสลอน

“คุณวิซเป็นยังไงบ้างครับ” คนขับรถวัยเดียวกับเจ้านายถามอย่างเป็นห่วง เป็นนัย

“ไม่เป็นไรหรอก พวกแกไม่ต้องห่วง”

ประวาลเชิญเดชนี่เข้าไปในห้องรับแขก แล่ตัวตึกแบบยุโรปสมัย

วิตตอเรียนประกอบไม้สักทั้งหลังในเนื้อที่ประมาณสองไร่ ก็ทำให้คนฐานะปานกลางมีรายได้เดือนละไม่กี่พันบาทและตесลิ่งแล้ว ยังห้องรับแขกกว้างโอโถงประดับประดาตกแต่งด้วยของงดงามสูงค่า ชูตรีรับแขกไม้สักแบบไทยนั้นสลักเสลาเกลากลึงด้วยฝีมือประณีตเป็นพิเศษ ดูสละสลวยไม่หนาตึกตักอย่างที่เห็นๆ ในห้องตลาด กลมกลืนกันไปกับชูตรีรับแขกแบบฝรั่งอีกมุมหนึ่ง มองลอดจากห้องรับแขกนี้ผ่านประตูเข้าไปเห็นห้องอีกห้องหนึ่ง ล้วนแล้วด้วยโต๊ะเก้าอี้และตู้ประดับเปลือกรมุก

เดชนก็เก็บความตื่นเต้นไว้ในกิริยาสงบไม่ยินดียินร้ายเท่าใดนัก จิบเบียร์ที่หญิงรับใช้นำมาต้อนรับคอยนายประวาลเงียบๆ นายประวาลหายออกไปไม่นานนักก็กลับเข้ามา เขาส่งธนบัตรสีม่วงปึกหนึ่งให้เดชน

“ผมขอช่วยงานศพสามหมื่นบาทก่อนนะครับ”

เดชนว่า

“สำหรับงานศพ ผมจะทำอย่างประหยัดที่สุด แต่เรื่องคนตาย เรื่องเด็ก ผมจะเอาไว้พูดกับคุณทีหลัง คุณคงจะเข้าใจนะครับ คุณประวาล...ในฐานะที่ผมเป็นฝ่ายเจ้าทุกข์ ผมอาจขอฟ้องศาลร่วมกับอัยการได้ คดีนี้ผู้เยาว์มีพฤติการณ์ที่ไม่เยาว์นัก ความคะนองซึ่งคงจะไม่ใช่พฤติการณ์ครั้งแรก ไม่ใช่เหตุบังเอิญทำให้คนต้องตายอย่างทารุณถึงสองคน และทำให้เด็กทารกคนหนึ่งต้องรับเคราะห์กรรมเป็นเด็กกำพร้าตั้งแต่เกิด”

ประวาลเคยเป็นข้าราชการระดับสูง แล้วต่อมาก็เป็นเศรษฐี ไม่เคยถูกใครขู่ นอกจากเคยขู่คนอื่น

แน่ละ...เขาโกรธ เพราะเขารู้ว่าเขากำลังโดนขู่

แต่เขาก็ต้องข่ม...ถึงที่ต้องยอมมันแล้ว ทำไ้ได้

“ผมเข้าใจทุกอย่าง คุณเดชน แล้วก็พร้อมที่จะตกลงกับคุณ...เราไปสถานีตำรวจกันก่อนดีกว่าครับ”

คราวนี้ประวาลไม่ขับรถเอง เขาให้คนขับรถเอารถคันใหญ่ออก ขณะที่รถกำลังจะเลี้ยวซ้ายออกจากประตูบ้าน พอติรถคันเล็กของบ้านข้างเคียงมาถึงและกำลังจะเข้าบ้านของเขา คนขับรถจึงรออยู่ตรงปากประตูก่อน

ชายหนุ่มหญิงสาวในรถคันเล็กหันมามองดูแวบหนึ่ง ก่อนขับรถเลยเข้าไปในบริเวณที่ดินประมาณสองร้อยตารางวา ซึ่งมีบ้านหลังเล็กแอบอยู่ข้างรั้วสวยงามของคฤหาสน์ใหญ่

ลูกจ้างสาวน้อยเพียงคนเดียว หลังจากวิ่งไปปิดประตูบ้านแล้วก็วิ่งกลับมารายงานนายจ้างว่า

“ลูกชายบ้านใหญ่เขาขับรถชนคนตายค่ะ ศรียามันเล่าให้หนูฟัง ตอนนี้นำตัวเขายังจับตัวเอาไว้ที่โรงพัก เขายังไม่ปล่อยเลยค่ะ”

“ตายจริง” นายผู้หญิงของหล่อนอุทาน แต่แล้วก็กลับดูหล่อนว่า

“แกละมันช่างสืบข่าวดีนัก เรื่องของเขาไม่ใช่เรื่องของเรา ใต้เด็กหนุ่มๆ ที่ขับรถซึ่งสีแดงๆ ดั่งคับตรอกคับซอยไซ้ใหม่ ดีแล้วละให้มันติดคุกเสียบ้าง เบ่งกันดีนัก”

หล่อนหันมาทางเด็กชายอายุประมาณ ๕-๖ ขวบผู้กำลังเปิดประตูลงจากรถ

“รีบอาบน้ำอาบทำ กินของว่าง แล้วก็ท่องหนังสือนะลูก อีกสองสามวันถึงวันสอบแล้ว หนูต้องสอบให้ได้ เรียนให้เก่ง แข่งกับคนดีๆ อย่าแข่งกับคนเลวๆ”

เด็กชายหน้าขรึม ดูแก่เกินวัย ย้อนถามมารดาว่า

“ทำไมถึงต้องแข่งด้วยล่ะครับ คุณแม่”

๓

“ขอฝากแกไว้อีกสักปีไม่ได้หรือคะ ให้แกแข็งแรงกว่านี้สักหน่อย”

นวลวรรณมองดูเด็กหญิงที่พยาบาลอุ้มอยู่อย่างพิเนิจพิเคราะห์

ผิวพรรณผุดผ่องหน้าตาน่ารัก สงบเสงี่ยมอยู่ในอ้อมแขนของพยาบาล
ไม่ตื่น ไม่แสดงความรู้สึกหรืออารมณ์ใดๆ ดูไม่น่าเชื่อว่าทารกวัยสิบเดือนจะ
นั่งสงบได้อย่างเด็กคนนี้

นัยน์ตากลมดำขลับจ้องมองดูหล่อนหนึ่ง ริมฝีปากหยักมุมปากดูเหมือน
ยิ้ม แต่ที่จริงแล้วแม่หนูไม่ได้ยิ้ม ลักษณะสีหน้าแม่หนูคล้ายตุ๊กตา ซึ่งนวล-
วรรณอธิบายไม่ถูก...มันเหมือนกับไร้ความรู้สึกอย่างไรไม่รู้ ไม่ร่าเริง ไม่แจ่มใส
แต่ก็ไม่หวาดกลัวตื่นเต้น

พยาบาลตอบหล่อนว่า

“แกก็แข็งแรงแล้วนี่คะ เห็นไหมคะ ออกอ้วนกลมสมบูรณ์”

“แต่ดูแกไม่ปกติยังไงไม่รู้” นวลวรรณบ่น

“คุณคุยกับคุณหมอหรือยังล่ะคะ” พยาบาลหัวหน้าห้องถาม หล่อน
หมายถึงคุณหมอหัวหน้าแผนกเด็ก

“หมอว่าแกไม่เป็นไร เพียงแต่สมองช้าหน่อย แต่...เห็นท่าทางแบบนี้
แล้ว บอกตรงๆ นะคะ ดิฉันกลัวแกจะเป็นเด็กปัญญาอ่อน”

พยาบาลยิ้ม พูดเรียบๆ ว่า

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกคะ เพียงแค่ช้ากว่าเด็กทั่วไปเท่านั้นเอง อย่าง
ตอนนี้...ที่จริงแคงควรจะหัดคลาน หัดเกาะได้แล้ว แต่ยังไม่ยอมทำอะไรสัก
อย่างเดียว คุณต้องใจเย็นๆ หน่อยคะ เด็กคนนี้เลี้ยงง่ายออกจะตายไป จับ
ให้อยู่ตรงไหนก็อยู่ตรงนั้น คนเลี้ยงไม่เหนื่อย”

หล่อนมองไปยังเด็กอายุประมาณหกเดือนอีกผู้หนึ่ง เจ้าหล่อนนั่งอยู่
ในเตียงกรง กำลังร้องไห้อาละวาดตื่นนอนอยู่ไปมา

“ไม่เหมือนคนนั้น นั่นแม่คลอดแล้วทิ้งเลยอาละวาดน่าดู แป้วแหวนี่เขาน่ารักออกจะตายไปเหมือนตุ๊กตา”

“คุณเรียกว่าแป้วแหวนหรือคะ”

“พวกพยาบาลเขาตั้งให้ นะคะ” หล่อนหัวเราะพลางส่งเด็กให้ นวลวรรณ หล่อนรู้ประวัติของเด็กหญิงดี จึงกล่าวว่า

“น่าสงสารแถมคะ เเคราะห์ดีที่ไม่ตายไปกับแม่ ออกมาหน้าตาสวย เสียด้วย ร่างกายก็สมบูรณ์”

‘เคราะห์ร้ายของฉันนะไม่ว่า...’ นวลวรรณนึกอยู่ในใจ... ‘ถ้าตายเสีย ก็ารู้แล้วรู้รอดไป อยู่คาราคาซังแบบนี้ เกิดปัญญาอ่อนขึ้นมาไม่ต้องเลี้ยงดูกันไปตลอดชาติ’

นวลวรรณจำเป็นต้องอุ้มเด็กหญิงขึ้นรถยนต์กลับบ้าน เด็กหญิงยอมมากับหล่อนโดยดี ไม่แสดงว่าติดที่หรือติดพยาบาลซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูมาแต่เพิ่งออกจากตู้อบ แม่หนูหนึ่งนั่งเงียบอยู่บนตักนวลวรรณระหว่างที่รถวิ่งไปตามถนน นัยน์ตารูปสวยดำขลับจ้องมองออกไปนอกรถ ดูเหมือนจะมีนัยน์ตาอย่างเดียวเท่านั้นที่แตกต่างจากตุ๊กตาโดยสิ้นเชิง นอกจากนั้นไม่ว่าจะเป็นใบหน้าผิวพรรณลักษณะการนั่งเฉยไม่ตื่นตุ๊กตัก ไม่สนใจว่าโน่นคว้านี่อย่างเด็กส่วนมาก...ใครเห็นเข้าก็อดนึกถึงตุ๊กตาในตู้โชว์ไม่ได้

พอรถวิ่งเข้าบ้านถึงหน้าตึก ศรียาวิ่งออกมารับหน้าคุณนายของหล่อนตามหน้าที่ หล่อนอุทานทันทีที่เห็นเด็ก

“อู๋ตาย...น่ารักจังนะคะคุณนาย”

“เออ...น่ารัก” นวลวรรณทำเสียงประชด พลางส่งเด็กให้

“น่ารักก็เอาไป ฉันให้แกเป็นคนเลี้ยง”

“ตาย...หนูจะเอาเวลาที่ไหนมาเลี้ยงล่ะคะคุณนาย งานตั้งเยอะแยะ”

หล่อนอุ้มแม่หนูน้อยขึ้นเชิดชู ออกนิกสะตูดุใจนิดหน่อย คำที่แม่หนูปล่อยขาปล่อยมือเฉยๆ ไม่งอไม่ตื่น นัยน์ตามองเบ่ง ไม่ตื่นตื่น ไม่มีอาการแปลกที่หรือตื่นคนแปลกหน้า

“แต่...เอ๊ย...ท่าทางเลี้ยงง่ายนะคะ คุณนาย”

“เออ...พยาบาลเขาก็ว่ายังงั้นแหละ คงเลี้ยงไม่ยากหรอก ช่วยๆ กันหน่อยก็แล้วกัน เออ...อุไร นี่ใจเด็กที่ไปเอามาจากโรงพยาบาล”

“น่ารักดีนี่คะ” แม่บ้านผู้ทำหน้าที่หลายอย่างออกมาชื่นชมอีกคนหนึ่ง นวลวรรณเดินเลยเข้าไปในตึก ศรีयाส่งเด็กหญิงให้อุไร บอกว่า

“เฮ้อ...น้ำอุ่มดูซี เหมือนตุ๊กตาไม่มีผิด เนื้อนุ่มนุ่ม สวยไปหมด ทั้งเนื้อทั้งตัวเลยนะหน้า หน้าก็สวย ผิวก็สวย น่ากลัวพ่อแม่จะหน้าตาดี”

อุไรอุ่มเด็กหญิงเดินตามนวลวรรณเข้าไปในห้องรับแขก ศรีयाยกตะกร้าใส่เสื้อผ้าเครื่องใช้ของแม่หนูตามเข้าไปด้วย อุไรถามว่า

“คุณนายจะให้นอนที่ไหนคะนี่”

“นอนห้องอุไรนะแหละ เอาศรีयाเข้าไปนอนจะได้ช่วยกันไปพาลางๆ พยาบาลเขาบอกว่าเด็กนี่ตื่นเช้า สักตีห้าก็ตื่นแล้ว ให้นอนนมสักหน่อยแล้วก็จะนอนอยู่เฉยๆ จนกว่าจะเอาไปอาบน้ำกินข้าว”

นวลวรรณถอนหายใจยาว พุดต่อไปว่า

“กรรมของฉันแท้ๆ อยู่ดีๆ ก็ต้องเอาลูกคนอื่นมาเลี้ยง ต้องเลี้ยงให้ดีด้วยนะ ไม่งั้นลุงมันเอาเรื่องตายเลย”

“ก็ดีเหมือนกันนี่คะ คุณนาย” อุไรเป็นคนเก่าแก่ตั้งแต่คุณนายยังเป็นเมียป่าไม้ชั้นโทอยู่ หล่อเลี้ยงสามารถพูดอะไรกับคุณนายได้แทบทุกอย่าง

“คุณหนูคุณนางก็โตๆ หมดแล้ว คุณนายจะได้มีลูกสาวเล็กๆ เอาไว้เป็นเพื่อน”

“ฮึ...” นวลวรรณทำเสียงอยู่ในลำคอ บ่นว่า

“ก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าใครจะเป็นเพื่อนใคร”

แล้วก็เลยสั่งว่า

“เฮ้อ...เอาไปจัดการห้องหับให้อยู่เสียที ตอนแรกนี่ให้นอนบนพ้กับศรีयाไปก่อนแล้วกัน แล้วฉันจะหาเตียงเล็กๆ ให้ทีหลัง ไปช่วยกันจัดการให้เรียบร้อยไป”

เรือนครัวกับเรือนบริวารนั้น เป็นตึกชั้นเดียวคล้ายตึกแถวเชื่อมกับตึกใหญ่ด้วยทางลาดปูนเดินถึงกันเพียงไม่กี่ก้าว มีหลังคาคลุมตลอด ห้องครัว

อยู่ตรงกลาง เลยออกไปด้านหลังเป็นลานลาดปูน ตั้งเตาถ่านสำหรับประกอบอาหารบางอย่างที่ต้องใช้การย่างหรือเผา และยังเป็นลานสำหรับซักผ้า ตากผ้าด้วย

ปีกสองข้างห้องครัวคือห้องพักพวกลูกจ้างในบ้าน ล้วนแต่เป็นหญิงทั้งสิ้น ปีกซ้ายเป็นห้องโล่งๆ ห้องเดียว บางส่วนใช้เก็บถ้วยชาม นวลวรรณให้อูโรนอนห้องนี้ ส่วนปีกขวานั้นผ่าแบ่งเป็นสองห้อง ป้าแจ่มญาติกึ่งบริวารของนวลวรรณอยู่ห้องหนึ่ง ศรียากับบุญนำอยู่อีกห้องหนึ่ง

บุญนำกำลังนั่งรีดผ้าอยู่ในห้องทรงช่องประตู ป้าแจ่มนั่งเหยียดขาอยู่ตรงพื้นเชิงบันไดพื้นประตูครัวออกมา มือปกก้านผักคะน้า ปากคุยกับคนรีดผ้าไปพลาง พอเห็นอูโรอุ้มเด็กเดินเข้ามาก็หยุดคุย มองดูเด็กหญิงเป็นจุดเดียวกัน

“นี่เหรอนำอูโร เด็กที่คุณวิชช์ภรรยาพ่อแม่เขาตายหมด ้วย...สวยเป็นบ้า”

“นั่นซี หน้าตาผิวพรรณดีดี แม่คุณ...กำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เกิด น่าเวทนา”

ป้าแจ่มรำพันตามวิสัยคนอายุใกล้หกสิบ ใจอ่อน

“แล้วนี่หอบลงมาที่นี่ทำไมล่ะ คุณนายเขาไม่ให้นอนบนตึกหรือ”

“คุณนายให้นอนกับนำอูโร นอนบนตึกจะให้นอนที่ไหน กับใครล่ะ ป้าก็...เด็กตัวเท่านี้เอง ไม่ใช่ลูกหลานเขา นี่ เขาจะได้จัดห้องหับมีพี่เลี้ยง นางนมให้นอนบนตึก คุณนายเขาให้หนูเป็นพี่เลี้ยง...” ศรียากหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“เป็นก็เป็น ถ้าใจละก็นำอูโรบอกให้เพิ่มเงินเดือนให้หนูมั่งแล้วกัน”

“เขาคงเพิ่มให้หรือกะ” อูโรว่า

“แต่ที่จริงท่าทางเด็กคนนี้เลี้ยงง่าย คงไม่ทำให้แกหนักหนาอะไรขึ้นมาอีกเท่าไรหรือ กูซี...พี่แจ่ม...เซี่ยเฉย ไม่ซี๊แย ไม่ยุกยิก กระปุกลูกเหมือนตุ๊กตาไม่มีผิด”

“น่าเอ็นดู...” ป้าแจ่มชมอีก บุญนำลุกขึ้นจากม้านั่งรีดผ้า กางแขน

เข้าหาอะไร

“มา...ขอหนูอ้อมบ้าง...”

เด็กหญิงอ่อนตัวเข้าหาโดยดี นัยน์ตากลมจ้องมองดูทุกคนที่กำลังอ้อมริมฝีปากก็ยิ้มตามธรรมชาติชวนให้เอ็นดูและยิ่งชวนให้น่าสงสารสำหรับคนรู้ประวัติ

กำลังเขยชมชื่นใจ พลันเสียงออกตจากตึกใหญ่ก็ดังกังวานขึ้นสองครั้ง ป้าแจ่มบอกเสียงดังว่า

“เฮ้ย...ศรียา ท่านกับคุณวิซกลับมาแล้วมั้ง รีบไปเสิร์ฟน้ำท่าของว่างให้เขาสิ”

บ้านนี้ชอบพูดภาษาฝรั่งตามคุณนาย คุณนายติดคำว่า เสิร์ฟ ทุกคนก็เลย ‘เสิร์ฟ’ กันทั้งบ้าน

“วันนี้ช้าหน่อยคงไม่เป็นไร เพราะมีหน้าที่พระพี่เลี้ยงด้วย” ศรียาพูดสั้นๆ

“น้ำเอาเด็กไว้ก่อนนะ หนูขึ้นไปดูข้างบนเดี๋ยว”

ศรียากำลังจะวิ่งไป เสียงออกตดังขึ้นอีก คราวนี้มีเสียงนวลวรรณดังแข่งกับเสียงออกต

“อุไร...อุไร...ศรียา...เอาเด็กขึ้นมาหน่อย”

ศรียาจึงหันกลับไปคว้าตัวแม่หนูมาจากอุไร อันความรวดเร็วและความแรงนั้น หากเป็นเด็กส่วนมากอาจตกอกตกใจ สะดุ้ง หรือเลยร้องไห้โฮเลย ทว่าไม่ใช่แม่หนูผู้นี้ หล่อนปล่อยให้ศรียาฉวยตัวไปโดยไม่สะดุ้งตกใจและไม่ขัดขืน

ป้าแจ่มร้องว่า

“เฮ้ย...เบาๆ...เบาๆ หน่อยเว้ย คนนะเว้ย ไม่ใช่ตุ๊กตา”

ศรียาไม่ฟังเสียง หล่อนอ้อมเด็กหญิงเดินแกมวิ่งขึ้นไปบนตึก นวลวรรณกำลังเผล่ออกมาดูตรงประตูห้องนั่งเล่น หล่อนร้องบอกศรียาว่า

“เออมานี่ ท่านอยากเห็น”

“เออ...หน้าตามันน่ารักดีนี่” ‘ท่าน’ ของคนในบ้านนั้น เมื่อยังรับราช-

การอยู่ ความเจริญในราชการยังไม่ถึงกับที่ใครๆ จะเรียกว่า ‘ท่าน’ แต่เมื่อ
ออกจากราชการมาเจริญในธุรกิจก่อสร้าง เป็นผู้อำนวยการบริษัทใหญ่ๆ ถึง
สองบริษัท เขาก็กลายเป็น ‘ท่าน’ ของบริวาร ทั้งในบ้านและในกิจการงาน
“ไม่เห็นกว่าหน้าตาจะสวย ฉันเห็นหน้าตาเดียวตอนยังอยู่ในตู้กระจก ฉันว่า
หน้าตามันเหยี้ยวๆ ดูน่าเกลียดมากกว่า”

นายประวาลหัวเราะเบาๆ ตีตื้นิ้วล้อเด็กเหมือนล้อนกเขาที่เขากำลังเริ่ม
สนใจอยากเล่น

“เธอแน่ใจนะว่าเขาไม่ได้เอาเด็กอื่นเปลี่ยนมาให้เราเลี้ยง”

“อู๊ย...ใครเขาจะเปลี่ยนไปทำไมกัน ไม่เห็นมีเหตุผล”

“อ้าว...มันก็ไม่แน้นักนะเธอ เธอเองตั้งแต่ฝากเขาเลี้ยงไว้ตอนแรกๆ
ก็ไม่ได้โผล่ไปดูเลย เห็นจะตั้งสามสี่เดือนละคระมัง ลุงเขยเด็กนะ มันช้อย
เสียเมื่อไหร่ เธอก็เห็นๆ อยู่แล้ว มันจับเราเซ็นสัญญาออกแน่นอนหา ให้
อุปการะเด็กจนถึงที่สุด เราจะรู้ได้ยังไงว่ามันเอาเด็กคนไหนมาให้เราอุปการะ”

“ถึงจะเด็กคนไหน เราก็ต้องอุปการะอยู่แล้ว มันจะเอาใครมาก็ช่าง-
ปะไรไป ตอนนั้นก็แค่คิดว่าเลี้ยงเอาบุญ”

นายประวาลตีตื้นิ้วล้อเด็กอีก อุทานว่า

“วะ...เด็กคนนี้นั้นยังงៃของมัน คุณมันเฉยๆ ชอบกล หรือหุมันไม่ได้ยิน
บ๊ะ...นี่ถ้าเกิดหุหนวกขึ้นมา มันก็พูดไม่ได้นะซี เดียวกลายเป็นไปไปเลย”

พูดกลางเอื่อมมือเข้าไปใกล้ๆ หู ตีตื้นิ้วให้ดังขึ้นอีก คราวนี้เด็กหญิง
ทำท่าเหมือนกระตุกนิดหน่อย ทว่าสีหน้าไม่ได้ตื่นเต้นตกใจ นายประวาลว่า

“เด็กคนนี้ประสาทแข็งแรงซะ”

“น่ารักดีนะฮะ คุณพ่อ” ปวีชเพ็งเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก ตั้งแต่อุปติ-
เหตุคราวนั้นแล้ว มารดาห้ามเขาขับรถ เข้าให้ติดรถไปโรงเรียนพร้อมมบิดา
เข็นก็ให้แวะรับกลับพร้อมกัน

“รู้จักเห็นเด็กน่ารักกับเขาด้วยอะ” มารดาว่า คือนลูกชายอย่างกึ่ง
เอ็นดูแถมหมั่นไส้

“นี่ไม่ใช่เพราะแกหุออกอะ แม่ถึงต้องแบกเอาเด็กมาเลี้ยงทั้งคนยังงี้

...นี่ยังกลัวกลัวนะ...”

นัยน์ตานवलวรรณจับดูหน้าสละสวยของเด็กหญิง

“คุณพ่อแกเขาว่าเด็กคนนีประสาทแข็ง ถ้าประสาทแข็งจริงๆ เหมือนคนธรรมดาก็ดีไป แต่แม่กลัวมันจะไม่ใช่เรื่องประสาทแข็งประสาทอ่อนอะไรนะซี บอกตรงๆ ว่าแม่กลัวเรื่องอื่น กลัวมันกลายเป็นเด็กปัญญาอ่อน ถ้าจริงยั้งนั้นละก็ต้องเลี้ยงกันไปจนตลอดชีวิตเลยทีเดียวน...ตายแน่ๆ เลยแม่”

ศรียากระแดงเด็กหญิงเข้าสะเอว โผล่เข้ามาในครัว ร้องบอกป้าแจ่ม
ว่า

“ขอข้าวกินหน่อยป้า เช้านี้คุณนายเกิดมีแขกแต่เช้าไก่โห่ ยิ่งยุ่ง
เดี๋ยวจะเอาไอ้นั้น เดี่ยวจะเอาไอ้นี้ น้าอุไรพลอยหิ้วบั้นไปด้วย แป้วแหวกก็
เลยพลอยอดข้าวอดน้ำ นั่งจับเจ้าเป็นลิงอยู่ในกรง นี่ถ้าเป็นเด็กอื่นๆ คง
แหกปากร้องให้ดังไปสามบ้านเจ็ดบ้านแล้ว”

หล่อนบ่นพาลวงวางเด็กหญิงลงบนโต๊ะสารพัดประโยชน์ซึ่งตามธรรมดา
ใช้นั่งกินข้าวกันในครัว แต่ขณะนั้นว่างเปล่า ไม่มีอะไรวางอยู่บนโต๊ะเลย

“หิวไหม แป้วแหวก นั่งนี่ก่อนนะ เดี่ยวพี่หาข้าวให้กิน”

หล่อนหันไปหันมา แล้วก็หยิบผ้าจับของร้อนซึ่งมีลักษณะเป็นถุงมือ
ตัดเย็บด้วยผ้าขนหนูสีฉูดฉาดส่งให้แม่หนูแป้วแหวก “เอ้า...เล่นนี่ไปก่อน”

เด็กหญิงยกมือสองมือรับมา แล้วปล่อยให้มันตกลงตรงหน้า นัยน์ตา
กลมดำเหมือนลูกหว้าสุกงอม จ้องมองดูถุงมือสีสวยฉูดฉาดจ้องนั่งอยู่อย่าง
นั้น นัยน์ตาแสดงว่ารับรู้ ทว่าดูเหมือนจะปราศจากแวว ‘อยากรู้’ โดยสิ้นเชิง

ป้าแจ่มตักข้าวกับแกงจืดใส่ชามใบเล็กๆ ให้เด็กหญิง ส่วนศรียากรักดข้าว
ใส่จานตัวเองเหมือนกัน เปิดตู้หยิบจานผัดเผ็ดออกมาวางบนโต๊ะ

นัยน์ตาเด็กหญิงเปลี่ยนจากจ้องถุงมือสีสดมาจ้องมองดูถ้วยข้าว หล่อน
คงหิว ทว่าหล่อนไม่ ‘แอะ’ ออกมาเลย ป้าแจ่มร้องว่า

“โถ...แม่คุณ คงหิวแทบแย่แล้วซี...เอ้า...กินเสียลูก...”

พุดพาลวงใช้ช้อนเล็กตักข้าวใส่ปากให้ เด็กหญิงอ้าปากรับเคี้ยวกลืนอย่าง
รวดเร็ว ป้าแจ่มป้อนคำที่สองให้ ราฟิงกึ่งบ่นว่า

“เด็กคนนี้ชอบกล ทำอะไรเข้าไปหมด เว้นแต่เวลาหิวกินเร็วจัง”

“ว่าง่ายนะ ให้กินก็กิน ให้อดก็อด...เฮ้อ...น่าสงสารจังนะป้านะ นี่ถ้า

เป็นเด็กอื่นหนูก็คงไม่อยากจะเลย อย่างนั่งหมวยร้านข้าวสารคนนั้น มันแหกปากร้องกวนโยเยตลอดวัน ไอ้พูนศรีลูกจ้างเก่าแก่มันบอกหนูว่ามันอยากหักคอให้ตายคามือ แต่กลัวติดตะราง”

ศรียาพูดพลางหัวเราะพลางตักข้าวเข้าปากสองช้อนช้อนๆ แล้วจึงวางช้อน รับถ้วยข้าวของเด็กหญิงที่แจ่มยื่นให้ “เฮ้อ...เอาไปป้อนเอง ฉันยังมีงานต้องทำอีก เตี่ยวสิบเอ็ดโมงข้าวกลางวันไม่เสร็จจะโดนตา”

“แหม...นี่เพิ่งแปดโมงเท่านั้นเอง”

“กับข้าวไม่ใช่อย่างเดียวนี่หว่า กลางวันนี้ท่านมีเพื่อนมากินข้าวด้วยแล้วยังแขกคุณนายอีกละ ยังอยู่ไม่ใช่หรอ?”

“ไม่รู้ คงจะยังอยู่มั้ง น้าอุไรยังไม่ลงมา呢 หนูแอบแวบลงมาก่อน... คุณนายนะ เหลือเกิน...”

ศรียาป้อนข้าวใส่ปากเด็กหญิงคำหนึ่ง ป้อนให้ตัวเองคำหนึ่ง แล้วก็ ‘นินทา’ นายจ้างต่อ

“เด็กไม่กวนก็เลยไม่มีกะใจถามสักคำ จะเป็นยังไง จะหิวหรือไม่หิว ไม่ถามเลย...จริงจริง ปล่อยให้นั่งอยู่ในห้องคนเดียวยังงั้นแหละ ที่เวลาลูกกับป้าเขามาเยี่ยมหลานละก็ทำเป็นอ้อม ทำเป็นเอาใจใส่ เธอเอ๊ย...”

ศรียาทำเสียงพยักพยิดกับเด็กหญิง

“นะแป้วแหวนะ...นี่ถ้าลูกแป้วแหวนไม่เอาเรื่อง จ้างก็ไม่ได้ขึ้นไปอยู่บนตึกกับเขา”

“เลยพลอยให้นั่งศรียามีวาสนาขึ้นไปนอนบนตึกกับเขาด้วย” ป้าแจ่มล้อเด็กสาวรุ่นลูก

“นั่นซี แต่ว่าสนาแค่นอนบนพื้นไม่ได้ขึ้นไปเตียง” ศรียาป้อนข้าวคำสุดท้ายให้แม่หนูน้อย ป้าแจ่มว่า

“เอาอีกไหมล่ะ...อืมหรือยังหือ แป้วแหวน เอาอีกไหมลูก”

เด็กหญิงได้แต่ยิ้ม...ยิ้มหวานซึ่งมีลักษณะอันบอกไม่ถูก เหมือนอาการยิ้มโดย ‘อึดโน้มนัด’ มากกว่าจะเกิดจากอารมณ์ใดๆ ศรียาร้องว่า

“เออ...อย่าถามเลยป้า ไม่รู้เรื่องหรอก เอาแต่ยิ้มลูกเดียวเท่านั้น

ป้อนให้กิน กินหยุดป้อนก็อ้อม ทีแรกหนูไม่รู้ เห็นกินเรื่อยๆ ก็ป้อนเรื่อยๆ เหมือนกัน กินจนอ้วกออกมาถึงรู้ว่าอ้อม”

“ไอนั้นนะไม่แปลกอะไรหรอก เด็กอื่นๆ เป็นแบบนี้ก็มี กินเข้าไปกินเข้าไปจนอ้วก เรื่องของความตะกละนะ ที่แป้วแห้วแปลก มันอยู่ตรงที่ ทำทางพิลึกๆ บอกไม่ถูก อายุก็ตั้งเกือบสองขวบแล้วมั้ง ไม่แอะ ไม่อะ ไม่ จะ ไม่จำเอาเสียเลย”

“น้ำอูไรเขาว่าเด็กปากหนัก พุดซ่า”

“ไม่ใช่ปากหนักหนักหรอก เด็กปากหนักขนาดไหนก็ต้องร้องให้ ร้องอะไรเรื่อยๆ วายๆ บ้าง นี่มาอยู่ที่เดือนแล้ว...”

ป้าแจ่มทำมือนับเดือนไล่

“มกรา...กุมภาพันธ์...มีนา...เมษา...” แล้วก็ว่าเรื่อยไปจนครบกลุ่มภาพนัธ อุทานว่า

“เอ้อเฮอ...เปลอแป็บเดียว ลิปสี่เดือน...มันก็ตั้งปีกว่าแล้ว...เกือบสองขวบแล้วจริงๆ”

“ว่าไปอีกที เด็กขนาดนี้บางคนก็ยังไม่เดิน ยังไม่พูด มีถมเถไป” ศรียารู้ว่า หยิบน้ำตาลปึกในโหลบนโต๊ะริมฝาชั้นมาใส่ปาก แล้วก็เลยบีป้อนแม่หนูด้วย

“หนูว่าถึงยังไงก็ยิ่งดีกว่าเด็กอื่นๆ อย่างนั่งหมยนั่น”

“นั่งหมยอีกแล้ว” ป้าแจ่มอดขื่นไม่ได้

“แกมันมือคดกับเด็กคนนั้นเสียละมั้ง”

“ไธ...ป้า...ไม่ใช่อคติอะอะอะไรหรอก วันนั้นหนูเห็นฤทธิ์มันมากับตา มันปิดขามข้าวกระเด็น แหกปากร้องว๊ากๆ ร้องยังไม่พอ มันลงไปเดิน บัดๆ กลางร้าน เอาเสียเลอะเทอะ ยังกะตีแปลง ไธพูนบอกว่ามันโมโห มันไม่ชอบกินข้าวต้ม มันชอบกินข้าวสวยกับปลาเค็ม แต่แม่มันสมัยใหม่มันเกิดอยากให้ลูกกินข้าวตุ๋นกับผัก นั่งหมยมันเลยอาละวาดใหญ่ อายุมันก็ขนาดนี้แหละ ขนาดแป้วแห้วนี้แหละ แต่มันเสียจริตหายเลย”

ศรียารู้ต่อไปว่า

“หนูถึงว่าแป่วแหวดดีกว่า นะแป่วแหวนะ...แป่วแหวไม่ต้อไม่ชน...”

ศรียาอุ้มแม่หนูขึ้นมากอดจวบ ซึ่งเด็กหญิงก็ปล่อยให้กอดจวบโดยมิได้มี
ปฏิกิริยาใดๆ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความรักตอบหรือคิกๆ คักๆ ใดๆก็ตาม
หน้าตาแม่หนูนั้นน่ารักนัก มุมปากยิ้มเหมือนจะยิ้มอยู่ตลอดเวลา ชวนให้
น่าเอ็นดู น่าอุ้มจวบกอด

เสียงออดดั่งขึ้นสองครั้ง ป้าแจ่มว่า

“เฮ้อ...มัวชื่นใจกันอยู่นั้นแหละ เขาเรียกหาแล้ว”

ศรียาจึงวางเด็กหญิงลงกลางโต๊ะ

“ฝากไว้นะป้า คุณนายเรียกแล้ว”

“เฮ้ย...เอาไปด้วยซี”

“ซี้เกียจเอาไปทิ้งไว้ในห้องคนเดียว...สงสาร ฝากนั่งบนโต๊ะนี้แหละป้า
รับรองนั่งอยู่ได้เป็นชั่วโมงไม่มีปัญญาเดินไปไหนหรอก”

พูดแล้วศรียาก็โยนถุงมือลายดอกหลุดจาดให้ พलगวิ่งออกไปจากห้อง
อย่างรวดเร็ว แต่เด็กหญิงไม่ได้หยิบถุงมือขึ้นมาจากโต๊ะ นัยน์ตามองตาม
หลังศรียาไป แล้วก็เลยมองออกไปนอกห้องนั่งอยู่อย่างนั้น ดูเหมือนนัยน์ตา
จะสะดุดหยุดที่อะไรบางสิ่งบางอย่าง อาจเป็นต้นไม้เขียวๆ หรือสีดอกเฟื่องฟ้า
แดงๆ ไกลออกไปเล็กน้อย

“แป่วแหว” ป้าแจ่มเรียก

เด็กหญิงหันมามองป้าแจ่ม หญิงสูงวัยหยิบแดงกว่าที่ปอกแล้วยัดใส่
มือ จับให้กำเอาไว้ เด็กหญิงก็กำอยู่อย่างนั้น ป้าแจ่มจึงยกมือขึ้นให้กั๊กกิน
แดงกว่า เด็กหญิงกัดเข้าไปคำหนึ่งเคี้ยวกลืน แต่พอป้าแจ่มปล่อยมือ มือ
หล่อนก็กลับตกลงไปทว่ายังกำแดงกว่าแน่น...แน่นจนแดงกว่าแหลก

ป้าแจ่มมองดูเด็กหญิงอย่างอัศจรรย์ใจ...

...แปลกจริงๆ เด็กอายุขนาดนี้ยังจับยังหยิบอะไรกินเองไม่ได้ เหมือน
ยังกับว่าเพิ่งมีอายุเพียง ๕-๖ เดือน

ป้าแจ่มไม่มีเวลาเอาใจใส่กับเด็กหญิงนานนัก จึงปล่อยให้หล่อนนั่งอยู่
กลางโต๊ะอย่างนั้น หันกลับไปสละวณกับการทำอาหาร จนกระทั่งนึกขึ้นมาได้